

Дѣдовиятъ козелъ.

Разказъ отъ А. И. Купринъ.

I

Въ едно село живѣеха дѣдо и баба. Тѣ бѣха сами, нѣмаха си дѣца. Имаха само: единъ котаракъ — Марко, едно куче — Патрашко и единъ скорецъ — Васко. Свикнаха тѣ заедно. Всѣки отъ тѣхъ си имаше и свой занаятъ. Дѣдото ходѣше за дърва,

помиташе двора и скиташе по кръчмитѣ. Бабата даваше стаи подъ наемъ на дошлиитѣ отъ града за лѣтуване въ селото и отъ сутринъ до вечеръ, се караше съ тѣхъ. Патрашко ловѣше мухи, лаеше по месечината и по сѣнката си и бѣше най-страхливото куче въ селото. Марко си мислѣше, че цѣлата кжца е негова, всичкото млѣко и месо сж негови и каквото му попаднѣше, не прощаваше. Васко живѣеше надъ прозореца въ единъ отворенъ кафезь и ходѣше на свобода изъ цѣлата кжца. Той ловѣше отлично хлѣбаркитѣ въ кухнята и обичаше да закача Марка.

А когато дѣдото и бабата седнѣха на трапезата, Васко скачаше на масата и чакаше да му дадатъ да яде. Ако не му даваха веднага, той скачаше възъ голата глава на стареца и чукаше съ клюна по нея.

II

Така си живѣеха тѣ мирно и тихо.

Една зимна вечеръ си легнаха рано. Презъ нощъта бабата се събуди и завика:

— Дѣдо, дѣдо, като че ли нѣкой плаче предъ вратата . . . Тѣй жално, жално плаче . . .

— Спи, спи, — отговори старецътъ. — Току-що бѣхъ заснувалъ втория си сънь . . . Вѣтърътъ вие . . .

Тишина. Бабата пакъ започна:

— Слушай, старче, азъ чувамъ ясно . . . Дете плаче.

Събудиха се всички. Марко си рече:

— Това не е моя работа, — и се изтегна край печката.

Патрашко скочи:

— Афъ, афъ, що за безобразие! . . . Не ме оставятъ да си поспя . . .

На двора пакъ нѣщо запищѣ. Чу го дори и дѣдото.

— А, истина, бабо, нѣщо има предъ вратата . . . Но не е

